

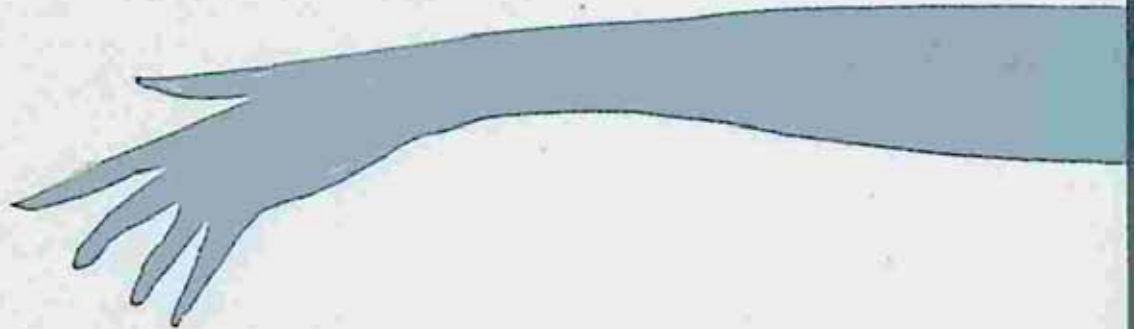
စိန်ကဲ၊ ရွှေကဲ ဤနှစ်ကဲထက်
စိန်းမကဲခတ် လွန်ခဲကတ်၏။

မ-ဝ
ပ-မ-မှ-နှင်း

မိန်းမ

စိတ်ကျမ်း

mgyoe.com

**အဝ
ပီ.မူး.လှိုင်**
မိန်းမ
စိတ်ကျမ်း

PMN0064

1,300.00 KS

မိန်းမစိတ်ကျမ်း ပီမိုးနင်း

မျက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော် - ဇေသစ်တည်

စာမျက်နှာ ၁၀၈ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ ဧင်တီ x ၁၈.၅ ဧင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၉၊ စက်တင်ဘာလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၁၉၇၁ ပင်းယစာပေတိုက်ထုတ် ပဥ္စမအကြိမ်။

ရောင်းစွဲ ၁၃၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

၁။	ယောက်ျားနှင့် ခြားနားပုံ	၁
၂။	ကာမစိတ်	၇
၃။	နှူးခြင်း	၁၃
၄။	နက်နဲသောစိတ်	၁၆
၅။	မိန်းမက စသလား	၁၉
၆။	အရွယ်မရောက်သူကလေးများ	၂၂
၇။	မိန်းမကြီးများ	၂၄
၈။	လင်ရှိမယား	၂၇
၉။	မျက်နှာစိမ်းနှင့် လူမျိုးကွဲ	၃၄
၁၀။	မိန်းမအချင်းချင်း	၃၆
၁၁။	အချစ်ခွဲ	၃၈
၁၂။	အချစ်၏အား	၃၉
၁၃။	ရှုတ်ချခြင်း	၄၁
၁၄။	ဒိန်းဒလိန်းနတ်	၄၄
	- အဘယ်ပုံ တိုက်မည်နည်း	၄၆
	- သူ့မယားကို အောင်သွယ်ခိုင်းခြင်း	၄၈

၁၅။	အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်	၅၀
၁၆။	တွေ့မရှောင် အချောင်စိတ်	၅၃
	- အသိဉာဏ်ပညာ	၅၄
	- စိတ်ကို ချုပ်တီးခြင်းနှင့် ကိုယ်ကျင့်တရား	၅၅
၁၇။	ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ	၅၈
	- လင်နှင့်မယား	၆၀
	- မိန်းမ၌ရှိသော ယောက်ျားစိတ်	၆၁
	- သစ္စာဖောက်ခြင်း	၆၄
၁၈။	အပျော်စိတ်	၆၈
၁၉။	လက်ဝတ်လက်စား	၇၂
၂၀။	မိန်းမနှင့် မုသား	၇၆
	- စွဲအောင်ပေါင်းနည်း	၈၁
	- အဘယ်ပုံ ပျိုးရမည်နည်း	၈၄
	- အနေအထား	၈၅
	- မြန်လွန်းသူများ	၉၀
	- ဆန္ဒမီး	၉၁
	- မချမ်းသာသောစိတ်	၉၄
	- ဘာဖြစ်တာလဲ	၉၉
	- ငြီးငွေ့ခြင်း	၁၀၃
	- နတ်မကြိုက်	၁၀၇

အခန်း [၁] ယောက်ျားနှင့် ခြားနားပုံ

မိန်းမစိတ်သည် လွန်စွာ အသိခက်၏။ မိန်းမအကြောင်းကို သိသည်ဟု ပြောသူတို့သည် သိစရာ အပုံပေါင်း ရာထောင်ပုံမှ တစ်ပုံမျှ သိသည်ကို အသိအမှတ်ထင်၍ နေကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် လူ့ကျမ်းကို ရေးရာ၌လည်း မိမိကိုယ်ကို မိန်းမစိတ်အကြောင်းဆိုင်ရာ အသိ၌ ပါမောက္ခတစ်ဆူ ဖြစ်သည် ဟု သော စွဲမှတ်ခြင်း မရှိ။ မိမိ သိသလောက်မျှသာ ရေးသားဖော်ပြခြင်း ဖြစ်၏။

မိန်းမစိတ်အကြောင်းကို သိဖို့ရန် လူ၏ စိတ်အကြောင်းဆိုင်ရာ ဆိုင်ကိုလိုဂျီ စိတ်ပညာကို တတ်သိနားလည်ဖို့ လိုပေသည်။ အကြောင်း မူကား မိန်းမလည်း လူပင်ဖြစ်ရာ မိန်းမစိတ်သည် လူစိတ်ပင် ဖြစ်၏။

ယောက်ျားစိတ်နှင့် မိန်းမစိတ်တို့မှာ ဇာတိအားဖြင့် ခြားနား ခြင်း မရှိ။ အတိမ်အနက်၊ အပေါ့အလေး၊ အသေးအကြီး စသည့် အပေါ်ယံ မျှဖြစ်သော စိတ်၏ အခြေအနေ၌သာ မတူကွဲပြား ခြားနားလေသည်။

မိန်းမမှာ ယောက်ျားကဲ့သို့ မာနရှိ၏။ သို့သော်လည်း စိတ်နု
ခြင်းကြောင့် ယောက်ျားထက် မာန ပို၍ ကြီးတတ်ခြင်း၌သာ ခြားနား
လေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရန်ကား မိန်းမစိတ်၊ ယောက်ျားစိတ်
ခြားနားခြင်းသည် သဘာဝနှင့် မဆိုင်။ ပမာဏနှင့်သာ ဆိုင်သည်ဟု
ဆိုအပ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးတို့သည် မိန်းမကို အယုတ်မျိုးဟု ပုံသေ
စွဲမှတ်၍ ထားကြ၏။

သို့စွဲမှတ်၍ထားခြင်းမှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်၊ မိန်းမများကို
နိုင်လိုမင်းထက် ပြုလိုသောစိတ်ကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုအယူသည် ကုလားလူမျိုးထံမှ ရရှိသော အယူဖြစ်ရာ ယောက်ျား
များက ထင်သလို လွတ်လပ်စွာနေကြလျက် မိန်းမများအား အိမ်
တွင်းပုန်းပြုလုပ်၍ အကျဉ်းထောင်၌ ထားသလို ထားကြခြင်း၊ ‘ယောက်ျား
ကောင်း မောင်းမတစ်ထောင်’ ဟူသော စကားအတိုင်း မိန်းမများကို
ယောက်ျားများယူခြင်း၊ မုဆိုးမများ နောက်ယောက်ျားယူလျှင် မိန်းမ
ယုတ်ဟု စွဲဆိုခြင်း၊ မိန်းမမှာ အပြစ်တစ်ခုရှိလျှင် အလွန်ကြီးလေးသော
ဒဏ်ကို ခံကြရခြင်း၊ မိန်းမများမှာ ကြီးလေးသော ဒဏ်ကို ကျရောက်
စေသော ကျူးလွန်မှားယွင်းခြင်းမျိုးကို ယောက်ျားများမှာ အပြစ်ဒဏ်
ကင်းမဲ့စွာ ပြုကျင့်ကြခြင်းများကို ထောက်ခြင်းဖြင့် မိန်းမများအပေါ်၌
အနိုင်ကျင့်လိုသောစိတ်၊ ယောက်ျားများ ကာမအရာ၌ ထင်သလို လိုက်
စားလိုသောစိတ် အရင်းခံသဖြင့် မိန်းမကို ရှုတ်ချနှိမ်နင်းသော အစဉ်
အလာ ဖြစ်ပေါ်လာကြောင်း သိနိုင်လေသည်။

လင်သေလျှင် မယားလိုက်သေရသော အိန္ဒိယထုံးစံသည်လည်း
“ငါ သေသွားရင် ငါ့မယား အချောအလှကလေးကို ကာလသား လူပျို
တစ်ယောက် ဆက်ခံယူပြီး အပျော်ကြီး ပျော်ရစ်ချေရဲ့။ ငါက အဘိုး
အို၊ ဟိုဟာကလေးတွေက သန်သန်မာမာ နုနုပျိုပျို၊ ငါ သေလို့ ငါ့မိန်းမ

သူတို့လိုဟာကလေးတွေနှင့် မကြာမီ ထွေးလုံးရစ်ပတ် ကွေးကုန်းညစ် ညပ်ကာ ပေါင်းသင်းရချေက ငါ့ကို မေ့မှာပါတကား” စသည့် မခံချင် သောစိတ်မျိုး အရင်းခံရှိခဲ့ဟန် တူလေသည်။

သို့ဖြစ်လေရာ ယောက်ျားများ တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်နှင့် ထင် သလို အုပ်စိုး ဥပဒေစည်းကမ်းအမျိုးမျိုးတို့နှင့် ချုပ်ချယ်လိုကြခြင်း ကြောင့် အားငယ်နုနယ်သော မိန်းမများကို အယုတ်မျိုးဟု ဆိုကြလေ သည်။

အကြောင်းမူကား ဥပဒေစည်းကမ်းထားခြင်းသည် အပြစ်ရှိမှ ဖြစ်နိုင်လေရာ ယောက်ျားများ စိတ်ကြိုက် ဥပဒေစည်းကမ်းများကို မိန်းမများအပေါ်၌ ထားလိုသောကြောင့် မိန်းမများအပေါ်၌ အပြစ်ရှာ ကာ အယုတ်မာမျိုးဟု စွပ်စွဲကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“မိန်းမဖျက် ပြည်ပျက်” ဟူသော စကား ရှိ၏။ ယောက်ျားတွေ ဖျက်သောကြောင့် ပျက်သော တိုင်းပြည်ပေါင်းသည်ကား အဘယ်မျှ လောက် များခဲ့သည်ကို လူမျိုးဟူသမျှ၏ ရာဇဝင်များကို ဖတ်ခြင်းဖြင့် သိနိုင်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ အစဉ်အဆက် မိန်းမများကို အယုတ်မျိုးဟု စွဲမှတ် ယုံကြည် ပြုမူခဲ့ကြခြင်းကြောင့် မိန်းမများမှာလည်း ယောက်ျား၏ အစွဲ နှင့် ညီညွတ်အောင် ကျင့်ကြံလေရာ အဟုတ်တကယ် အယုတ်မျိုးကဲ့သို့ ဖြစ်၍ လာရလေသည်။

မိန်းမများ၏ စိတ်၌လည်း သင်းတို့က ငါတို့ကို အယုတ်မျိုးဟု ပြောကြ၏။ ငါ ဤစကားကို ပြောလျှင် ဝန်လေးမည် မဟုတ်။ ဤ ကဲ့သို့ပြုလျှင် အရေးမကြီး၊ မိန်းမမို့ ဤသို့ပြုတာပဲ ဟူသော အစွဲသည် မသိမသာ စွဲ၍နေ၏။

ထိုအစွဲသည် မိန်းမများကို တဖြည်းဖြည်း တိုး၍ မရင့်စေဘဲ တဖြည်းဖြည်း နုသည်ထက်နုအောင် အားပေးသော အစွဲ ဖြစ်၏။

ထို့ပြင် မိန်းမများမှာ အနုမျိုး ဖြစ်သောကြောင့် အိမ်အပြင် (ဝါ) ဂူအပြင်သို့ ထွက်ကာ ပရိယေသန ဝမ်းစာအတွက် ရှာကြံလုပ်ကိုင် ခွင့်ကို မရကြပေ။ သို့မရခြင်းဖြင့် အတွေ့အကြုံ နည်းပါးကြ၍ အတွေ့အကြုံ နည်းပါးပါက အပြင်အလုပ်ကို လုပ်ရသည့်အတွက် အတွေ့အကြုံများသော ယောက်ျားများလောက် အသိအလိမ္မာ ကြီးမားနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

သို့အတွက် ယောက်ျားများက ဥပဒေ စည်းကမ်းများကို လုပ်ကြ၏။ ထိုအခါ ယောက်ျားများသည် ခွန်အားဗလအားဖြင့် မိန်းမများကို လွှမ်းမိုးနိုင်သူများလည်းဖြစ်သဖြင့် မိမိတို့ စိတ်ကြိုက် ဥပဒေများကို လုပ်ခဲ့ကြလေသည်။

စည်းကမ်းဥပဒေရှိက စည်းကမ်းဥပဒေကို ကျူးလွန်သူများ ပေါ်ပေါက်ကြ၏။ ထိုကဲ့သို့ ကျူးလွန်ပေါ်ပေါက်ကြသောအခါ ကျူးလွန်သော မိန်းမများကို ဆိုးယုတ်ခြင်း၏ နမူနာစံတင်ကာ မိန်းမ ဟူသမျှအပေါ်၌ အပြစ်ကို ဖို့ကြလေသည်။

ထို့နောက် အရှေ့တိုင်းသားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အစဉ်အလာ မှန်က အကောင်းချည်း မှတ်ယူကာ သင့် မသင့်၊ တော် မတော်၊ လျော် မလျော်၊ မှန် မမှန်၊ ဟုတ် မဟုတ် မစဉ်းမစား၊ ရှေးလူကြီးများ ရေးခဲ့သော ကျမ်းစကားများကို မမှားနိုင်သော ပရမတ္ထ သဘောတရားကဲ့သို့ လိုက်နာကာ တစ်ဆင့်မှတစ်ဆင့် ရှေးကမူတွေကိုသာ အမှားခတ်၍ ရေးသားခဲ့ကြရုံမက “ခွေးထီးလောက်မှ မမြတ်” ဟူသော စကားကဲ့သို့ ပင် ရောက်ခဲ့လေသည်။

မန်လည်ဆရာတော်၏ မဃဒေဝပျို့၌လည်း မိန်းမ မကောင်းကြောင်းကို အများကြီး ရေး၏။ မိန်းမ မကောင်းကြောင်းကို အများကြီး ရေးလျှင် မိန်းမအကြောင်း နားလည်လှပြီဟု မှတ်ထင်တတ်ကြလေသည်။

မကောင်းဟူသမျှကို စုပုံ၍ ရေးခြင်းသည် ဝါးလုံးရှည်နှင့် ရမ်းခြင်းမျိုးဖြစ်ရာ အသိနှင့် ရေးခြင်းမျိုး မဟုတ်၊ ရှေးစာတွေကို ခံယူကာ အရမ်းမဲ့ တင်လွှတ်ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ယခုခေတ်ကာလ စနစ်အတိုင်း မိန်းမများ၏ အဆင့်အတန်းကို တစ်စတစ်စ ပြန်၍ မြှင့်ကြချေက နှစ်ပေါင်း ထောင်သောင်းမကသော အခါမှစ၍ အနှိမ်ခံခဲ့ရသော မိန်းမတို့မှာ နှစ်ပေါင်း ထောင်သောင်းမက ဆက်လက် သက်ဆင်းကျရောက်ခဲ့သည့် အခြေအနေမှ နှစ်ပေါင်းကိုးဆယ် တစ်ရာအတွင်းမှာ ပြန်၍ မြင့်တက်ကြဖို့ ရှိ၏။

“ပျက်လျှင်အစဉ် ပြင်လျှင်ခဏ” ဟူသော စကားအရ နှစ်ပေါင်းထောင်သောင်းမက အဖျက်ခံခဲ့ရသောကြောင့် ပျက်၍နေသော မိန်းမများမှာ ခဏပင် ပြန်၍ ကောင်းအောင် ပြုပြင်နိုင်၏။ နှစ်ပေါင်းထောင်သောင်းမက မြေအောက်၌ ကျောက်ကြမ်းသား၊ ကျောက်ရိုင်းသားတို့နှင့် လွှမ်းအုပ်ခြင်းခံ၍ နေရသော စိန်ကျောက်ပတ္တမြားသည် ခဏမျှ သွေးသဖြင့် အရောင်တောက်၍ လာနိုင်၏။ မိန်းမသည် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ကျောက်မြတ်ရတနာ ဖြစ်၏။ ယောက်ျားများက နှစ်ပေါင်းထောင်သောင်းမက ဖိနင်းကာ ယုတ်နိမ့်အောင် လုပ်ခဲ့ကြသည့်အတွက် မသိမလိမ္မာခြင်း၊ စိတ်သဘောနုခြင်း၊ အကာအမွေးတွေအောက်၌ အလင်းရောင်ပျောက်၍ နေ၏။ ယခု တိုးတက်သော ခေတ်၏ ကျောက်ခုံပေါ်၌ တင်၍ သွေးလျှင် အဘယ်အတွက် ကျက်သရေ အရောင်အဝါ မထွက်ဘဲ နေနိုင်ပါမည်နည်း။

သို့ဖြစ်လေရာ မိန်းမစိတ်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တထစ်ချ ပုံသေမှတ်ဖို့ရန် တစ်စုံတစ်ရာမျှ မရှိ။ မိန်းမစိတ်ကား အဘယ်လိုဟု ပုံသေရေးချေက တိုးတက်သောခေတ်၏ သက်တမ်းအားလျော်စွာ ပြောင်းလဲကြမည်ဖြစ်သော မိန်းမများလည်း ပေါ်ပေါက်၍ လာမည်။

ကား မုချ ဖြစ်၏။ ရှေးပညာရှိတို့၏ စကားများ မှားခဲ့သည့် နည်းမျိုး အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့၏ စကားများသည်လည်း နောင်နှစ်ပေါင်း အစိတ် သုံးဆယ် ကြာသောအခါ အမှားတွေဖြစ်၍ နေဖို့သာ ရှိလေသည်။

သို့ဖြစ်လေရာ မိန်းမစိတ် အဘယ်ပုံရှိသည်ဟု တစ်မျိုးတစ်မည် ပုံ ပြသဖို့ မရှိ။ “ကိုယ်နှင့်နှိုင်း မရိုင်း” ဟူသော စကားအရ မိန်းမစိတ် သည်လည်း ယောက်ျားစိတ်နှင့် မခြားနား၊ အထက်ဖော်ပြခဲ့သည့်အရ သဘာဝတူ ပမာဏ နည်းပုံကိုသာ ဆင်ခြင်ပါ။ အကြင်မိန်းမ တစ် ယောက်၏ စိတ်ကို စုံစမ်းလိုက ပညာတတ်သော မိန်းမလား၊ မတတ် သော မိန်းမလား၊ အားလျှင် စာဖတ်သော မိန်းမလား၊ သန်းတုပ်ကာ အတင်းပြောတတ်သော မိန်းမလား၊ သီလသီတင်းဥပုသ်နှင့် နေသော မိန်းမလား၊ အေစီ အချောင် ရာဂမီးလောင်နေသော မိန်းမလား၊ အပျို ကညာလား၊ တစ်ခုလပ် မုဆိုးမလား၊ လင်ရှိမယားလား ဟူသော အကြောင်းများကို ပေါင်းရုံး ဆင်ခြင်အပ်ကြလေသည်။

အခန်း [၂] ကာမစိတ်

သတင်းစာများ၌ မုဒိမ်းမှု၊ အတင်းအဓမ္မ တောထဲကြံစည်မှု၊ အိပ်ရာကို တိတ်တဆိတ်ဝင်ကာ အတင်းကြမ်းမှုတွေ မကြာမကြာ ကြားရလေသည်။

ဥရောပတိုင်းများ၌ လင်မယားကွာမှု၊ သစ္စာဖောက်မှုများ၊ မိန်းမကို ယောက်ျားများက အတင်းအဓမ္မ ကြံစည်သော အမှုမျိုးများကို များစွာ မကြားရချေ။ အဘယ်အတွက်ကြောင့်နည်း။

မြန်မာလူမျိုးသည် မိန်းမအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရေးထားသော ရှေးစာများကို ယုံကြည်ကြလျက် မိန်းမဆိုသည်မှာ ကာမအရာ၌ အလိုမပြည့်၊ အမြဲတောင့်တလျက်သာ နေကြသည်။ ဆိတ်ကွယ်ရာ၌ ယောက်ျား သွေးဆောင်လျှင် ပါမြဲ ဖြစ်သည်။ အရှက်အကြောက် ကြီးသည့်အတွက် မပါလျှင်လည်း ယောက်ျားက အတင့်ရဲ၍ အမိအရ ကြံချေက ထမြောက်သောအခါ၌ သဘောကျကာ အချစ်ဝင်ပြီး နှစ်ချင်

သလို နှစ်ခွင့်ပေးကြသည် ဟူသော အယူလွဲမှားသော အစွဲကြောင့် လစ်ရာ၌ ရမ်းကြရာ နောက် မှန်းခြေမကိုက်သဖြင့် မကြာမကြာ ပုလိပ် လက်သို့ ရောက်ကြရလေသည်။

မြန်မာလူမျိုးတို့၏ စိတ်၌ မိန်းမများသည် ကာမဂုဏ်အရာ၌ ယောက်ျားများထက် များစွာ ပိုမိုလွန်ကဲသည်။ အများအားဖြင့် ကျေနပ် သည် ဟူ၍ မရှိ၊ အမြဲလိုပင် တောင့်တ၍ နေကြသည်ဟု အယူ ရှိ၏။

မန်လည်ဆရာတော်၏ မဃဒေဝပျို့၌လည်း မိန်းမများသည် ကာမဂုဏ်ကိစ္စ၌ အဘယ်မျှ အာသာမပြေကြောင်း အတော်ပင် ကြမ်း တမ်းစွာ ရေး၍ ထား၏။ မန်လည်ဆရာတော် ရေးသောကြောင့်သာ ကြမ်းသည်ဟု ကဲ့ရဲ့ခြင်းမပြုဘဲ နေကြလေသလား မသိရပေ။

ထိုစာမှာ ကြမ်းလည်း ကြမ်း၏။ ရမ်းလည်း ရမ်း၏။ မှန်လည်း မမှန်၊ မိန်းမများကိုသာ နိမ့်သော အခြေအနေသို့ ရောက်အောင် ရေး သောစာ ဖြစ်သည်။

အကြောင်းမူကား “မိန်းမများသည် ယုတ်သည်” ဟူသော စကားမှာ မိန်းမမို့ယုတ်သည် အပြစ်ဆိုစရာ မရှိ၊ မိန်းမဆိုတာ ဒီလိုပဲ ဟူသော စကားမျိုးဖြစ်ရာ အယုတ်တန်း၌ ကျေနပ်၍ နေအောင်၊ တိုး၍ ကောင်းအောင်၊ မြတ်အောင်၊ မကြိုးစားချင်အောင် လုပ်သော မှားယွင်း သော စကား ဖြစ်လေသည်။

မိန်းမသည် ကာမဂုဏ်စိတ်အရာ၌ ယောက်ျားများနှင့် မတူပေ။ ယောက်ျားမှာ အခါမရွေး ဤအလုပ်ကို အသစ်မြင်တိုင်း လိုလား၏။

မိန်းမများမှာလည်း ထိုစိတ်သည် အမြဲရှိသည်ကား မှန်၏။ သို့သော်လည်း အမြဲအားဖြင့် ယောက်ျားများလို မာန်ဖီ၍ နေသည် မဟုတ်။ တစ်လလျှင် တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်သာ ထိထိရောက်ရောက် စိတ်ပေါ်ပေါက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ၌ မိမိကိုယ်ကို အခါတိုင်းထက် ပို၍ ဂရုစိုက်တတ်ကြ
၏။ ဆင်ယင်တတ်ကြ၏။

အကယ်၍ လင်ရှိမိန်းမဖြစ်ချေက အိပ်ရာ၌ ၎င်းတို့ကပင် စတင်
တတ်လေသည်။

ထိုအခါမျိုး၌ လိမ္မာသော ယောက်ျားသည် အလိုကို အစွမ်း
ကုန် ဖြည့်ရာ၏။ ထိုအခါမျိုးမှာ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်၊ ကြာတတ်၏။
ထိုကဲ့သို့သောအခါမျိုး၌ အလိုမပြည့်ဝ။ မိမိတို့ မလိုလားသောအခါ၌
သာ ပေါင်းသင်းခြင်းခံကြရသဖြင့် စိတ်လက်မကျေမချမ်းဖြစ်၍နေ
သော မိန်းမတွေ အသချေနှင့် အနန္တ ရှိကြ၏။ အကြောင်းမူကား ယောက်ျား
များသည် ဤအရာ၌ မိမိတို့၏ အလိုကိုသာ သိကြ၍ မိန်းမ၏ အလိုကို
ကား အမှတ်မဲ့နေတတ်ကြလေသည်။

“နေ့လေး၊ ည၌ခြောက်၊ ပုန်းတွတ်ပြီးတစ်” ဟူသော စကား
သည် ထိုအခါမျိုးနှင့် များစွာ သင့်လျော်၏။ သို့တည်းမဟုတ် ယောက်ျား
သည် စိတ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဆေးဖြင့် လည်းကောင်း ကိစ္စကို ကြာ
နိုင်သမျှ ကြာအောင် ကြိုးစားနိုင်လေလေ နှစ်ဦးနှစ်ဝ အကျိုးရလေလေ
ဖြစ်၏။

နေ့အခါကို နတ်မကြိုက်၊ လာဘ်တိတ်သည်ဟု ပြောကြ၏။
ဤအရာ၌ ဘယ်အခါဟု ရွေးချယ်၍ နေဖို့မလို။ ကျန်းမာလတ်ဆတ်
စိတ်လက်ကြည်လင် ပေါ့ပါး အားခွန်ပြည့်ဝသည့်အခါမှန်က အဘယ်
အခါမဆို ကောင်း၏။

အိပ်မှုနံ့စုံမွှား စိတ်မပျံ့တပျံ့ သွားလာရင်း ငိုက်ပြီး မူးခွေယိုင်
ဖြစ်သည့်အခါမျိုးသည် လည်းကောင်း၊ နေထိုင်မကောင်းသည့်အခါ
ဝမ်းဗိုက်၌ အစာတွေ ပြည့်ကျပ်၍ နေသည့်အခါများသည်သာလျှင်
အကျိုးယုတ်စေတတ်လေသည်။

အချို့သော မိန်းမများမှာ ယောက်ျားရပြီး ယောက်ျား၏ အလိုကိုသာ ကောင်းမှန်း ဆိုးမှန်း မသိဘဲ လိုက်ကြရသဖြင့် သားသမီးပင် ရကြစေကာမူ အကောင်းကို မသိ၊ ယောက်ျားယူခြင်းသည် ကလေးမွေးဖို့သက်သက် ဖြစ်လေသည် ဟူ၍ပင် မှတ်ထင်ကြလေသည်။

အကြောင်းမူကား အခါမဟုတ်သည့်အခါ ယောက်ျားဖြစ်သူက တစ်ကိုယ်ကောင်းပြုပြီး မိန်းမမှာ လိုလားသည့်အခါ၌ကား ဆောင်ရွက်၍ မပေးကြချေ။

အချို့သော မိန်းမများမှာ အတွင်းအင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုခုက ချို့ယွင်းသောကြောင့် ပေါင်းသင်းရာ၌ အကောင်းအဆိုးကို မသိကြချေ။

အချို့မှာ အရှက်အကြောက် ကြီးလွန်းသည့်အတွက် ယောက်ျားရပြီးသည့်အခါ၌ပင် ယောက်ျား၏ သွေးဆောင်ရာသို့မပါဘဲ လပေါင်းများစွာ ခုခံငြင်းဆန်၍ နေတတ်ကြလေသည်။

၎င်းပြင် မိန်းမများသည် ဤအရာ၌ လူကိုလည်း ရွေးချယ်တတ်၏။ အချို့သော ယောက်ျားအပေါ်၌ ဤစိတ်မျိုးကို မထား၊ ထား၍လည်း မရ။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် လူကြီးမိဘပေးစားသော ယောက်ျားနှင့် အတူမနေနိုင်၊ နေနိုင်လိုသောစိတ်မရှိသဖြင့် ဖြစ်လိုရာဖြစ် ဟူသော စိတ်နှင့် ပြေးတတ်ကြလေသည်။

ဤကဲ့သို့ လူကြီးများ ပေးစားသော ယောက်ျားကို မပေါင်းနိုင်ခြင်းမှာ လင်ယောက်ျား အရပ်ဆိုးသောကြောင့်လည်း မဟုတ်၊ ဆိုးသွမ်းခြင်းကြောင့်လည်း မဟုတ်။ မြန်မာ့အယူအရ ရေစက်မဆုံသောကြောင့်ဟု ဆိုလေမလား မသိရချေ။ အချို့ယောက်ျားမှာ ချောမောသားနားပါလျက် ၎င်းယောက်ျားအပေါ်၌ စိတ်ကို မထားနိုင်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုဖြင့် 'စာမလိပ်ဖူး' ဟု ပြောကြသည်မှာ အခါအားလျော်စွာ အမှန် ဖြစ်လေသည်။

အချို့သော မိန်းမများသည် နေ့အချိန်မှာသာ ဤစိတ်ပေါ်၍ ညဉ့်ဘက်၌ ထိုစိတ်ပျောက်ကွယ်၍ နေတတ်ကြလေသည်။

၎င်းပြင် ပေါင်းသင်းရာတွင်လည်း မသိသူများက မိန်းမ၏ အင်္ဂါ စိုစွတ်သည်ကို ဓမ္မတာကိစ္စပြီးသည်ဟုပင် မှတ်ထင်ကြ၏။

ဤကဲ့သို့ စွတ်စိုခြင်းသည် ကိစ္စပြီးသဖြင့် မြစ်ငယ် ငါးရာ၏ ရေအဟုန်သည် သမုဒ္ဒရာကို ဆင်းသလို အကြောပေါင်းတစ်ထောင်၏ ဝေလျှံပေါက်ကွဲ ကာမစိတ် စိုရွဲခြင်း မဟုတ်။ မွန်မြတ်သန့်ရှင်း၍ မင်္ဂလာရှိသော ဤဝေယျာဝစ္စအလုပ် ကြမ်းတမ်းနာကျင် ပူလောင်ပွန်းပဲ့ ခြင်း မဖြစ်စေရအောင် ဓမ္မတာသဘောတရားအတိုင်း ဖြစ်ပေါ်သည့် ဆီကြည်မျှ ဖြစ်လေသည်။ ဤကား မီးရထားပစ်(စ်)တန်အား တစ်ခု၌ ဆီထိုးသော နည်းမျိုးပေတည်း။

မယားကျေနပ်အောင် ဆောင်ရွက်ရသော မွန်မြတ်သည့် ဝေယျာဝစ္စအလုပ်၌ ယောက်ျားသည် တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်ကို မထားအပ်ပေ။ အတော် အပင်ပန်းခံရလေသည်။

တစ်ကိုယ်ကောင်း မိမိကိစ္စပြီးလျှင် ပြီးသည်ဟု မှတ်ထင်ကာ ကိစ္စကို မြန်စွာ ပြီးအောင် လုပ်သည့်အခါ မိန်းမမှာ မပြီးဘဲ နေတတ်လေသည်။

မြန်မာလူမျိုး မိန်းမများသည် ဤကိစ္စ၌ ကိုယ်တိုင်၏ လုံ့လကို များစွာ မစိုက်။ လုံ့လစိုက်လျှင် ယောက်ျားဖြစ်သူ၏ စိတ်၌ အထင်လွဲခြင်းဖြစ်မှာကို စိုးရသည့်အတွက် ငြိမ်စွာနေ၏။

ယောက်ျားမှာ မိမိသဘောရှိ စိတ်အကြိုက်ကို ရောက်အောင် အနည်းနည်း ကိုယ်ကျိုးကို ဆောင်သဖြင့် အပြီးမြန်ကြလေသည်။

ထိုမျှမက ထိုကိစ္စကို မြန်သည်ထက် မြန်အောင် ကြံဆောင်ကာ မိမိအထက်က တွေ့ဖူး၊ ကြုံဖူး၊ မြင်ဖူး၊ မက်ဖူးသော အာရုံတို့ကို ထင်မြင်သဖြင့် မြန်ချင်တိုင်း မြန်ကြလေသည်။

မိန်းမကား ထိုကဲ့သို့ ကံကို ဆောင်သူများ မဟုတ်၊ ငြိမ်သက်စွာ ခံယူသူများဖြစ်ရာ ယောက်ျား လှုပ်ရှားသည့်အချက်တိုင်း ၎င်း၏ မနော မှာ မခွေ့၊ သဘောနှင့် မတွေ့သော အချက်တွေသာ များပြီး တီးကွက် ဟာသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ၎င်းတို့ ဓမ္မတာအားဖြင့် ဤအရာ၌ ယောက်ျားထက် မမြန်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း ယောက်ျားမှာ အလို ပြည့်ဝ၍ နံဘေး၌ စောင်းကာ ဟောက်လျက် အိပ်နေသည်ကို ကြည့် ကာ အလိုမပြည့် ရွရုံကလေး ရွအောင် အစခံရသည့်အတွက် မကျေ မချမ်းဖြစ်လျက် အိပ်စက်မပျော် တောင်တွေး မြောက်ခေါ်ဖြစ်၍ နေ တတ်သည်။

ဤကဲ့သို့သောအခါမျိုးမှာ တိတ်တိတ်ပုန်း ကြာသမားများနှင့် တွေ့ချေက မွေ့ရာသို့ လိုက်ပါတတ်လေသည်။

အချို့သော ယောက်ျားများသည် ဤအလုပ်၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့ ခြင်းအကြောင်းကို မစဉ်းစား မသိကြ။

သို့ဖြစ်လေရာ မိမိတို့ အလိုရှိသည့်အခါ အတင်းအဓမ္မ ဒရော သောပါး ဓားပြတိုက်သလို ပြုတတ်၏။

မိန်းမများမှာ ဤအရာ၌ နဂိုကပင် ကြာတတ်လေရာ အလုပ် မစမီ စိတ်ပါအောင် မိန်းမကို နူးနှပ်ရလေသည်။

အခန်း [၃] နူးခြင်း

မိန်းမကို မသွားလာမီ လက်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးကို နူးညံ့သိမ်မွေ့
စွာ ပွတ်သပ်ရ၏။ နှုတ်ခမ်းချင်း၊ လျှာချင်း ထိရာ၏။ ရင်သား တစ်အုံ
လုံးကို လက်နှင့် ကိုင်ဆုပ်၍ ညှစ်ခြင်းမပြုရ။ ရင်သားအသီးကလေးကို
လက်ချောင်းနှင့် ရွရွကလေး ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်၍ ပေးရာ၏။ အင်္ဂါစပ်
အသားများကို ညင်သာစွာ ကိုင်၍ ပေးရာ၏။

အကြင် လင်နှင့်မယား ဖြစ်ပြီးနောက် ဤအရာ၌ ရှက်၍နေဖို့
မလို။ နှစ်ယောက်စလုံး အခြားသို့ စိတ်မရောက်စေဘဲ မိမိတို့ အချင်း
ချင်းသာလျှင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မက်မော၍နေအောင် ကြံ
သမျှ လုပ်သမျှ နည်းလမ်းများသည် မြတ်သော နည်းလမ်းများသာ
ဖြစ်ကြလေသည်။ အိမ်၌ နှစ်ယောက်တည်းရှိသည့်အခါ တုံးလုံးနေ
လျက် ကျီစယ်ကစားခြင်း၊ တစ်နည်း ရိုးလျှင် တစ်နည်း အဆန်းထွင်
ခြင်း၊ ဤစနစ်များသည် အပြစ်ဆိုကောင်းသော နည်းလမ်းများ မဟုတ်
ကြပေ။

လင်နှင့်မယားမှာ တစ်ယောက်အပေါ်၌ တစ်ယောက် စွဲလမ်း တပ်မက်မောခြင်းကို မြဲနိုင်သမျှ မြဲအောင်၊ ကြာနိုင်သမျှ ကြာအောင် သတိထား၍ ပေါင်းသင်းရလေရာ အချစ်ကို ရှည်စေသောနည်း၊ နှစ်ယောက်စလုံး၏ စိတ်ကို အခြားသို့ မရောက်စေသော နည်းမှန်က အကောင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ဟိန္ဒူကျမ်းများ၌ အဘယ်နေ့မှာ အဘယ်ကိုကိုင် ဟူသော နှူးနည်းများရှိရာ ကာမသိဒ္ဓိနိပါတ် ၂ တွင် ဖော်ပြထားလေသည်။ သို့သော်လည်း လက်တွေ့စမ်းသပ်၍ကား မကြည့်ရသေးပေ။

အချို့သော မိန်းမများမှာ ဂလန်စ်-ကလိဘိုးရစ်ခေါ် အစေ့မှာ အမွှေးဖုံးလွှမ်းသောကြောင့်ဖြစ်စေ၊ သေးငယ်ချိုင့်ဝပ်နေသောကြောင့်ဖြစ်စေ အဘယ်မျှပင် နှူးစေကာမူ ၎င်းတို့မှာ ပေါင်းဖော်ရာ၌ ပြည့်စုံစွာ ခံစားခြင်း မရှိ၊ မပြည့်မဝဘဲ နေတတ်လေသည်။ သို့သော်လည်း ထိုမိန်းမမျိုးမှာ အတော်ပင် နည်းပါးပေလိမ့်မည်။

အချို့သော မိန်းမများသည် ဤစိတ်၌ များစွာ အားနည်းသဖြင့် နှူးရုံနှင့် မရ၊ အားဆေးများကိုပင် ပေးရလေသည်။

သို့သော်လည်း အားဆေး အမျိုးမျိုး ရှိ၏။ တကယ့် သွေးသားနှင့် အင်အားကို မဖြစ်စေဘဲ ရွှံ့ ကြွရုံသာ ဆေးမျိုး ဖြစ်ချေက အသက်တိုတတ်လေသည်။

(Glandular Extracts) ခေါ် အားဆေးများသည် အကောင်းဆုံး အားဆေးများ ဖြစ်ကြလေသည်။

အချို့သော မိန်းမများမှာကား အလွန် စိတ်အားသန်ကြသဖြင့် စိတ်ကို လျော့စေသည့် ဆေးများကိုပင် ပေးရလေသည်။

လင်မယား ညားပြီးနောက် ခြောက်လ၊ တစ်နှစ် ကြာသောအခါ ယောက်ျားမှာ ပေါ့စပြု၏။ အိပ်ရာဝင်သည့်အခါ၌ ယောက်ျားသည် တစ်ဖက်စောင်းလျက် မိန်းမကို ကျောခိုင်းပြီး စာဖတ်၍ နေတတ်၏။

ယောက်ျားမှာကား ပေါင်းသင်းခြင်း ကိစ္စ၌ အခါတိုင်း အလို
 ပြည့်သဖြင့် ကျေနပ်၍ နေ၏။ မိန်းမမှာ ထိုအခါ၌ ယောက်ျားလောက်
 အလိုမပြည့်သေးချေ။ သို့ဖြစ်လေရာ နောက်ကနေပြီး ကုတ်ခြင်း၊ ဖဲ့
 ခြင်း၊ လိမ်ဆွဲခြင်း၊ ဒီဘက်လှည့်ဟု ပြောကာ ပခုံးကို ကိုင်၍ အလှည့်
 ခိုင်းခြင်း စသည့် နည်းမျိုးနှင့် အနှောင့်အယှက်ပေးတတ်ကြလေသည်။

ထိုအခါ၌ ရင်မှာ အတော်ပူလောင်၍ နေ၏။ သို့ပူလောင်၍
 နေသည်ကို မသိသော ယောက်ျားသည် စာဖတ်၍ ကောင်းနေခိုက်မှာ
 နှောင့်ယှက်ရမလားဟု ဒေါသဖြစ်ပြီး ရိုက်နှက်ကန်ကျောက်တတ်လေ
 ရာ မိန်းမမှာ အသည်းခိုက်အောင် နာတတ်လေသည်။

အခန်း [၄] နက်နဲသောစိတ်

မိန်းမများသည် အပျော့မျိုးဖြစ်၍ အများအားဖြင့် ယောက်ျားများကို အားကိုးရ၏။ “ဘူးကောင်းမှ စင်ခံ၊ လင်ကောင်းရင် စံရသည်” ဟူသော စကားလို လင်ကို အားကိုး၏။ မိဘ အဘယ်မျှပင် ချမ်းသာကြွယ်ဝစေကာမူ လင်ကိုသာလျှင် ကိုယ်ပိုင်မှီခိုရာ ဖြစ်၏။ တစ်နေ့သ၌ မိဘကို စွန့်ပစ်၍ လင့်နောက်ကို လိုက်ရမည်သာတည်း။

ဤသဘောတရားသည် ၎င်းတို့၏ စိတ်ရင်းအတွင်း၌ မသိမသာ စေ့ဆော်၍နေလေရာ အပျိုဖြစ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အဘယ်ယောက်ျားသည် ငါ၏ မြင်းမိုရ်တောင်ဖြစ်မည်ဟု မသိမသာ အတွေးက ရှာလျက် နေ၏။

သို့ဖြစ်လေရာ ယောက်ျား ချစ်အောင်၊ ယောက်ျား ကြိုက်အောင် အမြဲ ကြိုးစားကြရလေသည်။ ဤကဲ့သို့ အစဉ်အလာ ဓမ္မတာရှိခဲ့လေရာ ယောက်ျားမြင်လျှင် ချစ်စိတ်ဝင်အောင် လုပ်ခြင်းသည် မိန်းမတို့၏ စိတ်ရင်းသဘောတစ်မျိုး ဖြစ်နေ၏။

ထိုကဲ့သို့ ယောက်ျားချစ်အောင် လုပ်တိုင်း ယောက်ျားယူဖို့ ကြံစည်သည် မဟုတ်။ ယောက်ျားချစ်အောင် လုပ်ရခြင်း သက်သက်၌ပင် ကြည်နူးဖွယ်စိတ်တစ်မျိုး ရှိလေသည်။

ချစ်အောင် ကြိုက်အောင် လုပ်တိုင်း ၎င်းတို့က ချစ်သည်၊ ကြိုက်သည်ဟူ၍ မမှတ်အပ်ပေ။ ယောက်ျားချစ်အောင် လုပ်ခြင်းသက်သက်သည် ၎င်းတို့က ဓမ္မတာအလုပ်ဖြစ်၍ နေလေသည်။

အခါတစ်ပါး၌ ကပွဲတစ်ပွဲတွင် ယောက်ျား တစ်ယောက်သည် မိန်းမ တစ်ယောက်နှင့် တွဲ၍ကပြီး ပွဲပြင်သို့ ရောက်သောအခါ မှောင်ရိပ်၌ ခုံတစ်ခုံပေါ်တွင် နှစ်ယောက်သား ထိုင်၍ စကားပြောနေကြ၏။

သို့ပြောခိုက်တွင် မိန်းမ၏ အမူအရာက အားပေးသဖြင့် ယောက်ျားက ပွေ့ယူနမ်းရှုပ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ၎င်းမိန်းမသည် များစွာ စိတ်ဆိုးလျက် ခုခံငြင်းဆန်လေသည်။

မှားယွင်းသော ယောက်ျားမှာ များစွာ အံ့ဩလျက် “မင်း ဘယ့်နှယ်လုပ်တာလဲ၊ မင်းတို့ မိန်းမတွေဟာ ဘယ့်နှယ်ဟာတွေလဲ၊ အော် မိန်းမ၊ မိန်းမ မင်းတို့ရဲ့ စိတ်ဟာ အင်မတန်မှ ဆန်းကြယ်ပါကလား” ဟု ပြောဖူးသည်။

မိန်းမစိတ်သည် အသိရခက်သည်ကား မှန်၏။ မိန်းမစိတ်အကြောင်းကို နားလည်သည်ဟု ကြွားဝါပြောဆိုသူတို့သည် မိန်းမစိတ်အစွန်အနားကလေးလောက်မျှ သိသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ကာလီဒါသကို အများက ချီးမွမ်းကြ၏။ မန်လည်ဆရာတော်ကြီးကို ချီးကျူးကြ၏။

၎င်းတို့သည် မိန်းမများကို အမျိုးယုတ်တွေ ဖြစ်သည်ဟု စွပ်စွဲသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ “မရှိလည်းခက်၊ ရှိလည်းခက်” ဟူသော စကားသည် ယောက်ျားသာလျှင် ပြောအပ်သော စကား မဟုတ်၊ မိန်းမများကလည်း ယောက်ျားနှင့် ပတ်သက်၍ ဤအတိုင်း ပြောနိုင်လေသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အသိသည် ရန်ဝါ တန်ဝါ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဤအရာ၌ ပါမောက္ခမဟုတ်၊ အမှန်းနှင့် ချိန်ဆကာ အနည်းငယ်သာ ဖြေနိုင်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ခေတ်၌ မိန်းမအကြောင်းကို အသိဆုံး ဖြစ်သူသည် (Havelock Ellis) ခေါ်သူ ဖြစ်ပေမလား မသိရပေ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိလေသာနှင့် ပတ်သက်သော စာများကို အများဆုံး ရေးသူ၊ စုံစမ်းခဲ့သူ ဖြစ်၏။

ထိုကဲ့သို့ အသိခက်ခြင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်၊ စိတ်နှင့် အပြင်အမူအရာ မတူ။ အခါများစွာ ကွဲပြားခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

မချစ်မကြိုက်ဘဲလျက် ချစ်ဟန်ကြိုက်ဟန် ဆောင်ခြင်းသည် ယောက်ျားကြိုက်သည်၊ ချစ်သည်ကို ခံရရုံမျှ လုပ်ကြံခြင်း ဖြစ်၏။ မိမိတို့က မကြိုက်သော်လည်း ယောက်ျားက ကြိုက်လျှင် သဘောတူ တတ်ကြလေသည်။

ချစ်ကြိုက်လျှင်လည်း မချစ်ကြိုက်ဟန် ဆောင်တတ်၏။ ထိုဟန်မျိုးမှာ လုံခြုံသောဟန် မဟုတ်၊ သိသာလွယ်၏။

မိန်းမသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တကယ်ကြိုက်လျှင် ဣန္ဒြေလုပ်၍ မရ၊ ဣန္ဒြေလုပ်ရင်းပင် စိတ်ကို ပေါ်စေ၏။

အခန်း [၅] မိန်းမက စသလား

မိန်းမကြိုက်လျှင် စတတ်၏။ မိန်းမ စပုံမှာ ယောက်ျားများ စသလို 'လျှောက်ပြန်သံပေး ခြေအေးဝမ်းရောင်' မဟုတ်။ သို့သော် လည်း ထိုနည်းမျိုးနှင့်လည်း များစွာ ခြားနားလှပေသည်။

ယောက်ျားပျိုကလေးနေသော အိမ်ရှေ့လမ်းမှ ရေခပ်သွားတတ်၏။ ရေဆိပ်ကို ဆင်းတတ်၏။ ဈေးကို သွားတတ်၏။ ဈေးရောင်းထွက်တတ်လေသည်။

အကြောင်းမဲ့ ယောက်ျားကလေးများလို လမ်းသလားခြင်း မဟုတ်။ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုခုနှင့် ယောက်ျားကလေး မြင်အောင် ဖြတ်သန်းသွားလာတတ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ယောက်ျားကလေး ကြားအောင် အသံကျယ်စွာ နှင့် ခေါ်တတ်ပြောတတ်၏။ ကလေးကို ကိုင်မြှောက်ကာ ကစားတတ်လေသည်။

တစ်ရပ်သား ယောက်ျားကလေးဖြစ်၍ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် နေရသည်ကို မြင်သော် ကြင်နာသနားရာမှ အချစ်စိတ် ပေါ်ပေါက်သည့် အခါ လူကြီးမိဘက သဘောတူလျှင် အိမ်ကိုခေါ်၍ ကျွေးမွေးတတ်၏။ သတ္တိကောင်းသော မိန်းမများမှာ ကရုဏာစိတ်နှင့် ယောက်ျားကလေး ရှိသောနေရာသို့ တိုက်ရိုက်လာ၍ စကားပြောတတ်လေသည်။

ဤကဲ့သို့ ရဲရင့်ခြင်း၌ မူလစိတ်ရင်းမှာ ကြင်နာသနားသောစိတ် ဖြစ်၏။ ထို့နောက်မှ ချစ်စိတ်ပေါ်ပေါက်ကာ သနားချစ်ဖြစ်သဖြင့် အရဲစွန့်ခြင်း ဖြစ်၏။

မိန်းမများသည် အများအားဖြင့် သနားကြင်နာလွယ်၏။ ထိုစိတ်ကြောင့် အချစ်၌ ရဲပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခ တွေ့ကြလေသည်။

အခြားနည်းအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် အချစ်ကို ပြတတ်ကြ၏။ မိန်းမများအတွက် အချစ်ကိုပြရန် နည်းအမျိုးမျိုး ရှိကြလေသည်။

တစ်ရံသောအခါ၌ စာရေးသူသည် တစ်ရပ်တစ်ရွာသို့ ရောက်နေရာ ငယ်ရွယ်သူတို့အလိုက် တေးကလေးများကို ဆို၍ နေ၏။ အိမ်နီးချင်း မိန်းမပျို သနားကမား တစ်ယောက်သည် တေးဆိုသည့်အခါ ကြားလောက်ရုံ အသံနှင့် တောလုံး တီးလုံးများကို လိုက်၍ ဆိုလေ့ရှိ၏။ နောက်တစ်နေ့ မိုးရွာသဖြင့် စပါးများကို ကောက်ရိုးပုံမှ ကောက်ရိုးများနှင့် ဆွဲ၍ အုပ်ကြရာ၌ ကောက်ရိုးပုံတွင် နှစ်ယောက် ဆုံမိကြ၏။ အခြား အဖော်များလည်း ထိုကောက်ရိုးပုံမှ ကောက်ရိုးများကို သယ်၍ စပါးပုံသို့ ပို့ကြ၏။ ၎င်းသူငယ်မက ကောက်ရိုးသယ်ရန်လာသော အခြားသူများကို မှောင်ထဲ၌ မြင်ရသောအခါ “လာ လာ၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ပုန်းနေမယ်။ သူတို့ကို သရဲလုပ်ခြောက်ရအောင်” ဟု ပြောကာ လက်ကို ဆွဲ၍ ခြံကွယ်သို့ခေါ်ရာ လိုက်ပါ၍ သွားရဖူးလေသည်။ ထိုအခါ ညဉ့် ၈ နာရီခွဲအချိန်ခန့် ရှိ၏။

တစ်ရံသောအခါ၌ စာရေးသူသည် အိမ်၌ တစ်ယောက်တည်း ခေါက်တံခါးများကို ပိတ်၍နေ၏။ အလယ်က ခေါက်တံခါး တစ်ရွက် မှာ ပွင့်၍နေ၏။ မိန်းမပျို အသိတစ်ယောက် အိမ်ထဲကို ဝင်ရောက်၍ လာပြီး ကျွန်ုပ်၏ အနီး၌ရှိသော စာအုပ်များကို ကိုင်လှန်ကြည့်ရင်း “ပျင်းလိုက်တာနော်၊ ခွေးမလေး တိုင်မှာ ချည်လို့ မောင်ဖက်ကာ နမ်း” ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်အနားတွင် ပက်လက်လှန်၍ လှဲလိုက်၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က “အခုနေ ငါ တစ်ခုခုလုပ်ရင် နင် ခံနေရမှာပဲ” ဟု ပြောရာ ၎င်းက “ဒါတော့လေ ကျားသနားမှ နွားချမ်းသာမှာပဲ” ဟု ပြောဖူးလေသည်။

တစ်ရံရောအခါ လင်ရှိမယားတစ်ယောက် ၎င်း၏ လင်ယောက်ျား မရှိခိုက် စာရေးသူကို အိမ်မှ လက်ပြ၍ ခေါ်သဖြင့် သွားရာ က၍ ပြု၏။ လျှာထုတ်၍ ပြု၏။ စာရေးသူက စိတ်ဆိုးဟန်ဆောင်၍ လိုက်သောအခါ ဓာတ်ပုံချဲ့သော မှောင်ခန်း ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးထဲသို့ ဝင်ပြေး၏။ ၎င်း၏ ယောက်ျားမှာ ဓာတ်ပုံဆရာ ဖြစ်လေသည်။ ထိုမှောင်သေတ္တာကြီးထဲသို့ ဝင်၍ လိုက်မိလျှင် အဘယ်သို့ဖြစ်မည် မသိရပေ။

အခန်း [၆] အရွယ်မရောက်သူကလေးများ

၁၂ နှစ်၊ ၁၃ နှစ် ရူးရူးမိုက်မိုက်အရွယ် မိန်းကလေးများနှင့် ယောက်ျားကြီးများ ဖြစ်ပျက်ကြခြင်းမှာ အခါခပ်သိမ်း ယောက်ျားကြီးများကို အပြစ်မဆိုနိုင်။ မိန်းကလေးကိုယ်တိုင်က ယောက်ျားကို ချစ်ကြိုက်၍ နေတတ်ခြင်းကြောင့် ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်ရာမှ မတော်သော အဖြစ်သို့ ရောက်မိကြလေသည်။

ထိုကဲ့သို့သော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ကိုယ်တိုင် တွေ့ဖူး၏။ တစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်မိခဲ့ပေ။ တစ်ကိုယ်တည်း အိပ်ရာ၌နေစဉ် ရင်ခွင်ထဲသို့ ဝင်၍ အိပ်၏။ အပြင်အပ ယုယကစားသောအခါ အလွန် သဘောကျ၍နေကြောင်း သိရလေသည်။

ထိုအရွယ်ကလေးများမှာ အရှက်အကြောက်ကို နားမလည်သကဲ့သို့ ပြုတတ်ကြလေသည်။

၁၂ နှစ်အရွယ် ကလေးမလေး တစ်ယောက်သည် မင်းသား

တစ်ပါး ထွက်တော်မူရာ မင်းမြောက်တန်ဆာနှင့် မြင်ရလျှင် နှလုံးမှာ
စွဲငြိလျက် တပ်မက်၍ နေရှာလေသည်။

ထိုကဲ့သို့နေခိုက်တွင် ထိုမင်းသားမှာ အခြားမင်းသမီး တစ်ယောက်
နှင့် ထိမ်းမြားကြောင်း ကြားသိရသောအခါ ရင်ကွဲနာကျ၍ သေရှာလေ
သည်။

၁၂ နှစ်၊ ၁၃ နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးများကို စိတ်ချလက်ချလွတ်
၍ မထားကောင်းပေ။ ယောက်ျားကြီးများနှင့် တွေ့တတ်ကြလေသည်။
ဆိတ်ကွယ်ရာ၌ ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်က စတတ်၏။

တစ်ရံသောအခါက အိမ်၌ တစ်ယောက်တည်းနေစဉ် ၁၂ နှစ်
အရွယ် ကလေးမ တစ်ယောက် ဝင်ရောက်၍လာပြီး ရှေ့နားတွင် ထိုင်
ကာ မြင်သာအောင် ပြလျက် အပေါ့အလေးသွားရင်း လူကိုကြည့်ကာ
ပြုံးစစနှင့် လုပ်နေ၏။ မောင်းနှင်၍ ပစ်မှ ထွက်၍ ပြေးလေသည်။
မောင်းသော်လည်း စိတ်မဆိုး၊ နောင်ခေါ်သည့် ပြောသည့်အခါ ခင်ခင်
မင်မင် လာလေ့ ရှိသည်။

စာရေးသူ၏ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ထံသို့ အိမ်နီးပါးချင်း
ကလေးမကလေး အမြဲလာပြီး အလုပ်လုပ်နေခိုက်တွင် ပေါင်ပေါ်ကို
လာ၍ ထိုင်၏။ အဖေလောက် ကြီးသော ၎င်းမိတ်ဆွေအား ကလိထိုး၍
လည်းကောင်း၊ ပေါင်လုံးသို့ လက်နှိုက်၍ လည်းကောင်း ကစားသည်
ကို သိရမြင်ရသဖြင့် မိတ်ဆွေဖြစ်သူအား မမှားမယွင်းရအောင် အကြိမ်
ကြိမ် သတိပေးရဖူးလေသည်။

အခန်း [၇] မိန်းမကြီးများ

အချို့သော မိန်းမကြီးများသည် မိမိတို့ထက် ငယ်သော ယောက်ျားကလေးများအား ဆိတ်ကွယ်ရာ၌ နှုတ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အမူအရာဖြင့် လည်းကောင်း စတတ်လေသည်။

ရန်ကုန်မြို့သို့ တောမှ အလည်လာပြီး ခင်မင်နေသော အိမ်တစ်အိမ်မှာ တည်းခို၍နေ၏။ ထိုအခါ သီတင်းကျွတ်ပွဲအခါ ဖြစ်လေ၏။ ထိုမိန်းမကြီး၏ ယောက်ျားမှာ တစ်ကိုယ်တည်းထွက်၍ သွားရာ ကျွန်ုပ်နှင့် ၎င်းသာ ကျန်ရစ်၏။ ၎င်းမှာ အဒေါ်လို ခင်မင်သူ ဖြစ်၏။ မိုးချုပ်သောအခါ အိမ်ကို တံခါးပိတ်ပြီး ဘုရားသို့ ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်သွား၏။ ဇရပ်တစ်ခု၌ ခေတ္တနေပြီး လည်ပတ်ကြရာ အဘယ်ကို ရောက်မှန်းမသိ။ လူလွတ်သော ဝါးရုံပင်တော တစ်ခုထဲသို့ အချိန်မတော် တစ်ယောက်တည်း ရောက်နေသည်ကိုသာ မှတ်မိ၏။ အဘယ်နေရာလို့ မသိရ။ တောကျောင်းတစ်ခု၏အနီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုဝါးရုံတော

၌ နှစ်ယောက်တည်း အကြာကြီး ထိုင်ပြီး သူ့ယောက်ျားကြီး အပျော် အပါးလိုက်ကြောင်းတွေကိုပါ ပြော၍ နေ၏။ သို့နေခိုက်တွင် “ဟဲ့ ဟဲ့ ခါချဉ်ကလည်း အကြိုအကြားမှ ဝင်ပြီး” ဟု ပြောကာ ထဘီကို ခါ၏။ ပေါင်လယ်အထိ လှန်ရှာ၏။ “ဟဲ့ နင့်မျက်စိကလေးနဲ့ ကြည့် စမ်းပါဦး” ဟု ပြော၏။ ထိုအခါ လရောင်ကလေးသည် ဝါးပင်ဝါးရွက် များအကြားမှ ယိုဖိတ်သက်ဆင်း၍ နေလေသည်။ ၎င်းမှာ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ချောမောလှပ အသက်သုံးဆယ်ကျော်မျှရှိသဖြင့် မနည်းကြီး စိတ်ကို ချုပ်တည်းခဲ့ရလေသည်။

ရူးပေါပေါ လူငယ်တစ်ယောက်သည် ညတစ်ည၌ အိမ်သို့လာ ရောက်၍ ညဉ့်အိပ်တည်းနေသော အသက် ၄၀ ကျော် ၅၀ ခန့်ရှိ မိန်းမကြီးကို သန်းခေါင်ကျော်သည့်အချိန်တွင် ထ၍ စမ်းမိ၏။ ထိုသူငယ်မှာ ထိုအိမ်၌ အခိုင်းအစေဖြစ်၍ အစမ်းခံရသော ဧည့်သည် မိန်းမကြီးမှာ လန့်၍ အော်၏။

တစ်အိမ်သားလုံး နိုးသောအခါ ၎င်းအား မေးမြန်းကြည့်ရာ “ကျွန်တော် မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို ကြိုက်သည်ထင်၍ ထစမ်းမိပါသည်” ဟု ဝန်ခံ၏။ ထိုအခါ အိမ်သားများက ၎င်းအား ဧည့်သည် မိန်းမကြီးကို တောင်းပန်ရန် ပြောကြ၏။ နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ဦးချတောင်းပန်ရာတွင် မိန်းမကြီးက “အရူး၊ ဘာဖြစ်လို့ အလန့်တကြား လုပ်ရသလဲ၊ တိုးတိုးပြောနိုးပါလား” ဟု ပြောပြီး စိတ်မဆိုးရုံ မက ၎င်းအား ငွေတစ်ကျပ်ပေး၍ သွားကြောင်း သိရလေ၏။

မိန်းမကြီးများသည် တူသားအရွယ် ယောက်ျားကလေးများနှင့် ပွတ်သီးပွတ်သပ် တင့်တယ်စွာ နေတတ်ကြ၏။ စိတ်မှာကား ရိုးသည် ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ အနင်းခိုင်း အနှိပ်ခိုင်းရာမှ အိပ်ပျော်ဟန်ဆောင်လျက် ယောက်ျားကလေးများ စိတ်ကို တစ်မျိုးဖြစ်အောင် လုပ်တတ်ကြ၏။

ဤစိတ်သည် မိန်းမနှင့်ယောက်ျား အတူတူပင် ဖြစ်၏။ သေမှသာလျှင် ချုပ်ငြိမ်းလေသည်။ အသက် ခြောက်ဆယ်၊ ခုနစ်ဆယ်အရွယ် အမယ်အိုပင် ဖြစ်စေကာမူ ဤအရာနှင့်ဝေး၍နေလျှင် ‘ချဉ်ချဉ်တူးတူး မူးပြီးရော’ သဘောမျိုးနှင့် စရဲသော လူပါးလူရူးကလေးများနှင့် ဖြစ်တတ်လေသည်။

အမယ်အို တစ်ယောက်၏ လက်ကို ကိုင်၍ “အဘွား ငယ်ငယ်က အင်မတန် ချောမှာပဲ။ အခုတောင် အသားအရေ အတင်သေးသားပဲ” စသည့် စကားမျိုးနှင့် သူငယ်တစ်ယောက်က နှူးလျှင် ကြည်နူးလာတတ်ကြလေသည်။

အများအားဖြင့် ဘုရား၊ တရားနှင့် ဣန္ဒြေသိက္ခာလုပ်၍ နေနိုင်ကြသည်မှာ ငါသည် ဤကိစ္စနှင့်မဆိုင်၊ ငါ့ကို မည်သူမျှ စိတ်ကူးမှာ မဟုတ်ဟူသော စိတ်နှင့် လျှော့၍ ထားသောကြောင့် ဖြစ်တတ်လေသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က စသည့်အခါ ပန်းပန်ခြင်း၊ ဖြီးလိမ်းခြင်းဖြင့် သဘောကျသော အမှတ်ကို ပြတတ်လေသည်။

အခန်း [၈] လင်ရှိမယား

လင်ရှိမယားများမှာလည်း လူပင် မဖောက်ပြန်စေကာမူ စိတ်မှာ အခါခါ ဖောက်ပြန်တတ်ကြလေသည်။

လင်ယောက်ျားနှင့် ပေါင်းသင်းရာ၌ပင် အခြားသို့ စိတ်ရောက်တတ်၏။ မြင်ဖူး၊ ကြုံဖူးသော အဖြစ်အပျက်တို့ကို ပြန်လှန်တွေးတောတတ်၏။ ထိုအခါမျိုး၌ ရရှိသော သန္ဓေမှာ လင်ယောက်ျားနှင့် မတူ၊ အခြားစိတ်မှန်းသူနှင့် တူတတ်လေသည်။

လင်ယောက်ျားမရှိခိုက်မှာ အခြားတစ်ပါးသူနှင့် ဖြစ်စေကာမူ ပေါင်းသင်းခိုက်မှာ ကွဲနေသော လင်ကို အာရုံစိုက်စိုက် သန္ဓေတည်လျှင် ထိုသန္ဓေသားသည် လင်ယောက်ျားနှင့်ပင် တူတတ်လေသည်။

အချို့သော မိန်းမများမှာလည်း ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်တတ်သည့် သဘောကို သိသဖြင့် တမင်ဖောက်ပြန်ပြီးနောက် မတော်တဆ စိတ်ကစားသောကြောင့် ကလေးမှာ ရုပ်တစ်မျိုး ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြလေသည်။

မြန်မာမက အင်္ဂလိပ်ကလေး မွေးဖူး၏။ ၎င်းမိန်းမက “စိတ်ကစား လို့တော့၊ ရှင်တို့ကော တစ်ခါတလေ ဒီလိုပဲ မကစားဘူးလား၊ စိတ်ကို ဘယ်သူ အစိုးရမှာတုံး” ဟု ထုချေသည်ကို ကြားရလေသည်။

လင်ဖြစ်သူကလည်း ယုံကြည်လျက် ထိုကလေးကို ချစ်ခင်၍ နေလေသည်။ အဘယ်ပုံဖြစ်သည်ကို ဘုရားမှသာ သိရပေတော့မည်။

ထိုမိန်းမမှာ အလည်အပတ် များ၏။ ရုပ်ရှင်ပွဲလမ်း လွန်စွာ စွဲလမ်း၏။

အချို့သော ယောက်ျားများသည် မိမိတို့၏မယား စိတ်ကစား သည်ကို မခံနိုင်၊ မိမိမှတစ်ပါး အခြား မည်သူ့ကိုမျှ စိတ်အာရုံမပြုရဟု သဘောထား၏။

လင်မယားညားစ အချစ်စိတ် ပူနွေးခိုက်မှာ စိတ်မကစားနှင့်ဟု ပြော၍ ရပေလိမ့်မည်။ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ် ကြာသောအခါ ယောက်ျားများ ကဲ့သို့ မဖြစ်ဘဲ မနေနိုင်၊ ပြောင်းလဲဖောက်ပြန် စိတ်သန်ရာကို တွေးမိ ကြမည်ကား ပိတ်ပင်တားမြစ်၍ မရသော ဓမ္မတာမျိုး ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်လည်း ကိုယ်မပါလျှင် ဘော်လှပြီ ဟူ၍သာ အောက်မေ့ ကာ ယောက်ျားများ သဘောထားကြီးကြီးထားဖို့၊ ကိုယ်ချင်းစာတရား ဖြင့် စိတ်ဖြေဖို့သာ ရှိလေသည်။

အချစ်နှင့် ကိလေသာစိတ်သည် တစ်မျိုးစီ ဖြစ်၏။ ကိလေသာ ကာမဂုဏ်စိတ်သည် အခါခပ်သိမ်း အချစ်နှင့်တွဲသည် မဟုတ်ချေ။

အချို့သော မိန်းမများသည် လင်ယောက်ျား ချောချောလှလှ ရှိပါလျက် သရဲလို ရုပ်ဆိုးသောသူကိုမှ ရှာကြံ၍ တပ်မက်တတ်ကြလေ သည်။

လိုတပ်မက်သောစိတ်သည် အချစ်နှင့်ဆန့်ကျင်။ ကိလေသာ ကာမဂုဏ်စိတ်သည်ဖြစ်လေရာ လိုစိတ်မှာ လိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်း တစ်စုစုနှင့် ဖြစ်သဖြင့် ဖြစ်ပေါ်တတ်လေသည်။

လင်ငယ်နေချင်တိုင်း လင်ကြီးကို မုန်းသည်ဟု မဆိုနိုင်။
အပျော်လွန်ခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်တတ်လေသည်။

လင်ကြီးကို မုန်းထားပြီး လင်ငယ်ကို အသည်းစွဲချစ်သဖြင့်
လင်ကြီး၏ အသက်ကိုပင် ရန်ရှာတတ်သော မိန်းမများလည်း ရှိကြ၏။
သို့သော်လည်း ထိုမိန်းမမျိုးမှာ လွန်စွာ နည်းပါးလေသည်။

အချို့လည်း လင်ကြီးကို မမုန်းဘဲ လင်ငယ်နှင့် အချစ်လွန်ရာ
လင်ကြီး သိပြီး ရန်ရှာမည်စိုးသည့်အတွက် လင်ကြီးကို တိတ်တဆိတ်
ရန်ပြုတတ်လေသည်။

အချို့သော လင်ယောက်ျားများမှာ မိမိတို့၏ မယား လက်
အောက်ငယ်သား တစ်ယောက်နှင့် တိတ်တဆိတ် ဖြစ်ပျက်၍နေသည်
ကို အခွင့်ပြု၍ ထားတတ်ကြ၏။ ထိုအခါ မယားဖြစ်သူမှာ မိမိ၏
အလိုပြည့်ဝရုံသာ လင်ငယ်ကို အရောဝင်၏။ လင်ကြီးအပေါ်၌ အနည်း
ငယ်မျှ မေတ္တာမဆုတ်မယုတ်ပေ။

ယောက်ျား တစ်ယောက်သည် အိမ်၌ ခိုင်း၍ထားသော သူငယ်
တစ်ယောက်နှင့် မိမိ၏မယားကို အခွင့်ပေး၍ ထား၏။ ထိုကဲ့သို့ ပြု
ခြင်းမှာ မိမိမယား၏အလိုကို စိတ်ပြေအောင် မဖြည့်နိုင်သောကြောင့်
သာ ဖြစ်၏။

“ငါ မသိဘဲ တိတ်တဆိတ်သာ တစ်ပါးသူနဲ့ မဖြစ်ပါနဲ့” ဟု
မယားဖြစ်သူကို မှာ၍ထား၏။ ထိုကဲ့သို့ ခြောက်လခန့် အခွင့်ရ၍
နေပြီးနောက် မိန်းမကပင် ၎င်းနှင့် ဖြစ်ပျက်၍နေသောသူကို အိမ်မှ
နှင်၍ ပစ်လိုက်လေသည်။

ထိုအကြောင်းကို ၎င်းမိန်းမနှင့် ဖြစ်ပျက်သော ယောက်ျား
ကလေးထံမှ ကြားရ၏။ နှင်ပစ်သည်မှာ ယောက်ျားကလေးက ငွေ
တောင်းသဖြင့် ရန်ဖြစ်ပြီး နှင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

ထိုမိန်းမမှာ အခိုင်းအစေနှင့် ဖြစ်ပျက်သော်လည်း လင်
ယောက်ျားအသိ ဖြစ်သောကြောင့် လင်ငယ်က ခြိမ်းခြောက်၍ မရ။
သဘောထားကြီးသော လင်ကိုလည်း မမုန်း။ လင်ငယ်ကို အာသာပြေ
သရေစာကဲ့သို့ သဘောထားကြောင်း သိနိုင်လေသည်။

ဥရောပတိုက်သားများတွင် ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ပျက်သူတွေ များစွာ
ရှိကြလေသည်။ အချို့လည်း ယောက်ျားက မြဲသည့်အတွက် သားသမီး
လိုချင်သောကြောင့် အခြားသူ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် မယားကို
တမင် လွှတ်ပေးတတ်၏။

ဤကဲ့သို့ လွှတ်၍ပေးသော လင်ယောက်ျားကို မယားသည်
အန္တရာယ်ရန်ပြုကြလေ့ မရှိ။ လင်မသိဘဲ တိတ်တဆိတ် ဖြစ်ပွားပြီး
လင်ကြီးကို မုန်းမှသော် လည်းကောင်း၊ လင်ကြီးသိလျှင် မိမိကို သတ်
မှာ စိုးသောကြောင့် လည်းကောင်း လင်ကို အန္တရာယ်ပြုဖို့ ကြံတတ်
လေသည်။

ကျွန်ုပ်ထံသို့ အသက် ၃၀ ခန့်ရှိ ချောမောလှပသော ဒေဒဘာဒီ
ကုလားကလေး တစ်ယောက် တစ်နေ့သ၌ ရောက်လာပြီး မိမိ၏
အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြသည်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

၎င်းသည် ခရီးသွားရင်း လင်မယား နှစ်ယောက်နှင့် အကျွမ်းဝင်
၏။ ထိုလင်မယားမှာ ယောက်ျားက အင်္ဂလိပ်ကပြား၊ မိန်းမက မြန်မာ
မ၊ ထိုဒေဒဘာဒီ ကုလားကလေးနှင့် ရွယ်တူခန့် ရှိ၏။ ချောမော လှပ၏။

သို့အကျွမ်းဝင်ကြရာ လင်မယား နှစ်ယောက်က ခေါ်သဖြင့်
၎င်းတို့အိမ်သို့ ဧည့်သည်အဖြစ်နှင့် လိုက်သွားရာ ညဉ့်အခါများ၌ ၎င်း
အိပ်ရာထဲသို့ အိမ်ရှင်မသည် ကူး၍ လာလေ့ရှိသဖြင့် ကုလားလေးက
ယောက်ျားကြီးမြင်မှာစိုးသဖြင့် မလာဖို့ရန် တောင်းပန်လေ၏။ ထိုအခါ
မိန်းမက “ရှင်နောက်တော့ သိရပါလိမ့်မယ်” ဟူ၍သာ ပြောလေ၏။

နောက် တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်လောက် ကြာ၍ ကုလားကလေး ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာသောအခါ ၎င်းမိန်းမ လိုက်လာပြီး ရန်ကုန်၌ ငါးလ လောက် ထင်သလိုနေကြကြောင်း၊ ထို့နောက် မိန်းမသည် မိမိ ယောက်ျားကြီးထံ ပြန်သွားရာ တစ်နှစ်ကျော်လောက် ကြာ၍ ကုလား ကလေး လိုက်သွားသောအခါ ယခင်ကလောက် ဧည့်ဝတ်မကျေ၊ ၎င်းကို လင်ရော၊ မယားရော မသိသလို လုပ်၍ နေကြကြောင်း၊ လင် မယား နှစ်ယောက်မှာ လှပသော ကလေးကို မြူ၍နေသည်ကို တွေ့မြင် သဖြင့် ကုလားကလေးမှာ မိမိ၏ ကလေးပင် ဖြစ်ကြောင်း သိလျက် အိမ်အနီးမှာ တရစ်ဝဲဝဲ နေခဲ့ရပြီးမှ တစ်နေ့သ၌ ယောက်ျားကြီး အလစ် မှာ မိန်းမနှင့် သွားတွေ့ရာ ကလေးကို ခဏမျှ ပွေ့ချိနမ်းရှုပ်ခဲ့ရကြောင်း၊ မိန်းမက ကလေးကို ၎င်းအားပေးစဉ် “ပါပါပါပါ” ဟု ပြောကြောင်း၊ ထို့နောက် ကုလားကလေးမှာ စိတ်ကို အနိုင်နိုင် ထိန်းကာ ပြန်ခဲ့ရ ကြောင်းနှင့် ပြောပြလေသည်။

ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဝတ္ထုငယ် တစ်အုပ်ကိုပင် ရေးခဲ့ ဖူးလေသည်။ လင်ကြီးနှင့်ခေါ်သော အကျွန်ုပ်၏ ဝတ္ထုကလေးသည် ထိုအကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိကို အခြေတည်၍ ရေးသော ဝတ္ထု ဖြစ်လေသည်။

ထိုကုလားကလေးမှာ အသားဖြူဖြူ အင်္ဂလိပ် ကပြား ကလေးနှင့် တူလျက် ရုပ်ရည်အတော်ပင် ချောမောလှပ၏။ သို့ပါလျက် လင်ကြီးကို မစွန့်မပစ် အလိုပြည့်ပြီးနောက် သစ္စာရှိစွာ လင်ကြီးထံ ပြန်၍သွားသည်မှာ အချို့သော မိန်းမများ၏ စိတ်နေသဘောထား ဆန်းကြယ်ပုံ ဖြစ်လေသည်။ ယောက်ျားကြီးမှာ မစွမ်းမသန် အသက် လည်း ကြီး၏။ သို့ပါလျက် မစွန့်ဘဲ ပြန်၍ သွားခြင်းသည် သဘော ထားကြီးသော ယောက်ျားဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကြင်နာထောက်ထားသည် ဟုဆိုလျှင် မှားမည် မဟုတ်ဟု သဘောရလေသည်။